

ваше по нѣкога на своята любезностъ по-силно и по-ясно изражение, но такива помисли азъ отблъсвахъ или съ просто отричане, или пъкъ кѣто хвърляхъ милчката тая корресонденция въ друга посока. При все това, менѣ се правѣше да се забавлявамъ съ тая, макаръ и полудива, дѣвойка, като знаехъ колко природна наивностъ и искренностъ може да има въ нея, — нѣщо, което често-пжтъ у нѣкои цивилизирани Европейки никакъ неможе да се срѣщне.

Тя отъ своя страна, кѣто че знаеше че най-вечето отъ дълговреме страда, та измислѣваше хиляди залѣгалки, да ми мине весело времето. Ту зимаше малкото си кученце, турѣше го на прозорецѣтъ и сочеше къмъ мене. А то хващаше да се сърди много, да лае жестоко и да ми се заканва съ глава, — кѣто да, подобно евнуху, завиждаше, дѣто гледамъ господарката му. А момичето го пждѣше на вжтрѣ, а то пакъ искаше на прозорецѣтъ, та лаеше жестоко. Другъ-пжтъ отиваше горѣ въ средниятъ дѣлъ на кжщата, който къмъ вжтрѣ захождаше, и тамъ дигваше голѣмиятъ средни прозорецъ, та се показваше цѣла; тогазъ туреше столове отъ дѣсно и лѣво; сама сѣдаше на лѣвий, а дѣсниятъ опредѣляше за мене; — а че викаше робинкитѣ, които една-подиръ-друга донасѣха кафе и други сладкиши, та ги турѣха на моятъ столъ, като се кланѣха до-земи и правѣха „теменнаа“. Тогава дѣвойката се обръщаше къмъ мене и ме викаше да отида, кѣто се смѣеше дяволито. По-нѣкога пъкъ, сѣднала до прозорецѣтъ, викаше съ сребъренъ, очарователенъ гласъ и запѣваше нѣкоя тжжовна источна, въ която хиляди чувства отъ болки и любовъ се преливаха въ чудесенъ залисъ. За пѣснитѣ азъ ѝ връщахъ съ удряне на тамбурица, което тя доброхотно приемаше и слушаше. Между-това постоянното ми бавяне съ книга, подѣйствува най-сетнѣ и на нея, та